

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 5To/163/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2317010825
Dátum vydania rozhodnutia: 23. 05. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Kristína Ferencziová
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2019:2317010825.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trnave, v senáte zloženom z predsedníčky senátu Mgr. Kristíny Ferencziovej a sudcov JUDr. Martina Žovince a JUDr. Kataríny Batisovej, v trestnej veci obžalovaného H. H. pre zločin neodvedenia dane a poistného podľa § 277 ods. 1, 2 písm. b) Tr. zákona a iné, o odvolaní obžalovaného proti rozsudku Okresného súdu Galanta zo dňa 10.10.2018, č.k. 2T/182/2017-287, na verejnom zasadnutí konanom dňa 23.5.2019, takto

rozhodol:

I. Podľa § 321 ods. 1 písm. d), e), ods. 2 Trestného poriadku súd zrušuje napadnutý rozsudok vo výroku o treste a spôsobe jeho výkonu.

II. Podľa § 322 ods. 3 Trestného poriadku sa obžalovaný: H. H., nar. X.X.XXXX v P., trvale bytom J. U., W. XXXX/XX,

odsudzuje:

Podľa § 277 ods. 2, § 36 písm. l), § 37 písm. m), § 38 ods. 2, § 41 ods. 2 Trestného zákona, § 39 ods. 2 písm. d), ods. 4 Trestného zákona per analogiam na úhrnný trest odňatia slobody vo výmere 2 (dva) roky.

Podľa § 48 ods. 2 písm. a) Trestného zákona sa pre výkon trestu odňatia slobody zaraďuje do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia.

odôvodnenie:

Napadnutým rozsudkom bol obžalovaný H. H. uznaný za vinného zo spáchania v bode 1 rozsudku pokračovacieho zločinu neodvedenia dane a poistného podľa § 277 ods. 1, 2 písm. b) Tr. zákona, v bode 2 rozsudku pokračovacieho prečinunezaplatenia dane a poistného podľa § 278 ods. 1/ Tr. zákona, za čo mu bol uložený úhrnný trest odňatia slobody vo výmere 4(štyroch) rokov a 8(osem) mesiacov, a to podľa § 277 ods. 2/ Tr. zákona s použitím § 36 písm. l), § 37 písm. h, m), § 38 ods. 4/, § 41 ods. 1/ Tr. zákona. Podľa § 48 odsek odsek 2 písmeno a) Trestného zákona bol obžalovaný na výkon trestu odňatia slobody zaradený do ústavu na výkon trestu odňatia slobody s minimálnym stupňom stráženia. Proti tomuto rozsudku podal odvolanie ihneď po jeho vyhlásení obžalovaný a to proti výroku o treste. Tento považuje za neprimerane vysoký a nezodpovedá spoločenskej nebezpečnosti skutkov. Určené poistné vymáha Sociálna poisťovňa s exekučných konaniach, a aj sám obžalovaný v rámci svojich možností sa snaží splátkami splniť svoj záväzok. Jeho podnikanie bolo neúspešné z dôvodu jeho neskúsenosti, uloženie trestu je pre neho a pre jeho rodinu neprimerane tvrdé. Toho času je už v riadnom pracovnom pomere, snaží sa živiť rodinu, manželka je dlhodobo práceneschopná, jeho mzda je jediným príjmom ich rodiny. Majú tri maloleté deti. Preto prosí uložiť alternatívny trest.

Na tomto odvolacom dôvode zotrval obhajca obžalovaného aj na verejnom zasadnutí, ktoré tunajší súd nariadil na rozhodnutie o podanom odvolaní, prokurátor navrhol zamietnuť odvolanie obžalovaného.

Súd vykonal verejné zasadnutie v neprítomnosti obžalovaného, ktorý požiadal o takýto postup. Obhajca na verejnom zasadnutí doplnil, že predkladá zdravotnú dokumentáciu manželky obžalovaného, ktorá je vážne chorá. Zároveň predkladá doklad o potvrdení zaplataenia dlžného poisťného spolu v sume 4000 eur. Vzhľadom na časový odstup od spáchania skutkov by uložený trest nebol ani výchovný ani primeraný, preto navrhuje použiť ustanovenie o mimoriadnom znížení trestu, pokiaľ bude obžalovaný vo výkone, nebude môcť nič splatiť, ani sa postarať o rodinu.

Podľa § 315 Trestného poriadku o odvolaní proti rozsudku okresného súdu rozhoduje krajský súd. O odvolaní proti rozsudku Špecializovaného trestného súdu rozhoduje najvyšší súd.

Podľa § 316 ods. 1, ods. 3 Trestného poriadku:

1) Odvolací súd zamietne odvolanie, ak bolo podané oneskorene, osobou neoprávnenou alebo osobou, ktorá sa odvolania výslovne vzdala alebo znovu podala odvolanie, ktoré v tej istej veci už predtým výslovne vzala späť alebo bolo podané proti výroku, proti ktorému nie je prípustné.

3) Odvolací súd zruší napadnutý rozsudok a vec vráti súdu prvého stupňa, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol, ak zistí, že

a) súd rozhodol v nezákonnom zložení,

b) obžalovaný nemal obhajcu, hoci išlo o prípad povinnej obhajoby, alebo

c) hlavné pojednávanie bolo vykonané v neprítomnosti obžalovaného, hoci na to neboli splnené zákonné podmienky.

Podľa § 317 ods. 1 Trestného poriadku ak nezamietne odvolací súd odvolanie podľa § 316 ods. 1 alebo nezruší rozsudok podľa § 316 ods. 3, preskúma zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolateľ podal odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo. Na chyby, ktoré neboli odvolaním vytýkané, prihliadne len vtedy, ak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1.

Podľa § 319 Trestného poriadku odvolací súd odvolanie zamietne, ak zistí, že nie je dôvodné.

Podľa § 321 ods. 1 Trestného poriadku odvolací súd zruší napadnutý rozsudok aj

a) pre podstatné chyby konania, ktoré napadnutým výrokom rozsudku predchádzali, najmä preto, že boli porušené ustanovenia, ktorými sa má zabezpečiť objasnenie veci alebo právo obhajoby,

b) pre chyby v napadnutých výrokoch rozsudku, najmä pre nejasnosť alebo neúplnosť jeho skutkových zistení alebo preto, že sa súd nevysporiadal so všetkými okolnosťami významnými pre rozhodnutie,

c) ak vzniknú pochybnosti o správnosti skutkových zistení napadnutých výrokov, na ktorých objasnenie treba dôkazy opakovať alebo vykonať ďalšie dôkazy,

d) ak bolo napadnutým rozsudkom porušené ustanovenie Trestného zákona,

e) ak je uložený trest neprimeraný, alebo

f) ak je rozhodnutie o uplatnenom nároku poškodeného na náhradu škody v rozpore so zákonom.

Podľa § 321 ods. 2 Trestného poriadku ak bolo odvolanie obmedzené podľa § 317 ods. 1 alebo 3, odvolací súd z dôvodu uvedeného v odseku 1 zruší len napadnutý výrok rozsudku. Ak však odvolací súd zruší hoci i len sčasti výrok o vine, zruší vždy súčasne celý výrok o treste, ako aj ďalšie výroky, ktoré majú vo výroku o vine svoj podklad.

Podľa § 322 ods. 3 Trestného poriadku odvolací súd rozhodne sám rozsudkom vo veci, ak možno nové rozhodnutie urobiť na podklade skutkového stavu, ktorý bol v napadnutom rozsudku správne zistený alebo doplnený dôkazmi vykonanými pred odvolacím súdom. V neprospech obžalovaného môže odvolací súd zmeniť napadnutý rozsudok len na základe odvolania prokurátora, ktoré bolo podané v neprospech obžalovaného; vo výroku o náhrade škody tak môže urobiť aj na podklade odvolania poškodeného, ktorý uplatnil nárok na náhradu škody.

Krajský súd v Trnave ako odvolací súd podľa § 315 Trestného poriadku preskúmal napadnutý rozsudok v zmysle § 316 Trestného poriadku a zistil, že nie je dôvod na zamietnutie odvolania v zmysle § 316 ods. 1 Trestného poriadku, ani na zrušenie napadnutého rozsudku podľa § 316 ods. 3 Trestného poriadku. Odvolanie podal obžalovaný ako oprávnená osoba, v zákonnej lehote a proti výroku, proti ktorému je tento opravný prostriedok prípustný. Podľa § 317 ods. 1 Trestného poriadku odvolací súd preskúmal zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo a dospel k týmto zisteniam a záverom.

Okresný súd prijal na hlavnom pojednávaní vyhlásenie obžalovaného, že je vinný zo spáchania skutkov uvedených v obžalobe.

Krajský súd vzhľadom na dôvody odvolania obžalovaného smerujúce len čo do výroku o treste a spôsobe jeho výkonu obmedzil svoju prieskumnú povinnosť len na tento výrok.

Pokiaľ ide o samotný výrok o treste, je potrebné uviesť, že krajský súd pri preskúmaní odvolania zistil, že okresný súd nesprávne priznal obžalovanému príťažujúcu okolnosť podľa § 37 psím. h) Trestného zákona. Zároveň okresný súd opomenul použiť ustanovenie § 41 ods. 2 Trestného zákona,

keďže obžalovaný spáchal dva úmyselné trestné činy, z ktorých jeden je zločinom, pričom ich spáchal dvoma skutkami. Aj keď táto skutočnosť nebola napadnutá podanými odvolaniami, krajský súd napravil pochybenie okresného súdu z dôvodu, že ide o dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku. Okresný súd založil svoje rozhodnutie vo výroku o treste na nesprávnom použití hmotnoprávneho ustanovenia. Obžalovanému je potrebné zohľadniť poľahčujúcu okolnosť podľa § 36 písm. l) Trestného zákona, že svoj čin priznal a oľutoval, a jednu priťažujúcu okolnosť, že už bol za trestný čin odsúdený. Podľa § 38 ods. 2 Trestného zákona je potom pomer poľahčujúcich a priťažujúcich okolností je pri ich správnej aplikácii vyvážený a dolnú hranicu trestnej sadzby nie je potrebné upravovať v zmysle jej zvyšovania o jednu tretinu. A aj keď sa javí použitie ustanovenia § 41 ods. 2 Trestného zákona v neprospech obžalovaného (zákaz reformatio in peius), v konečnom dôsledku zákonný a správny je postup, kedy za súčasného použitia ustanovenia § 41 ods. 2 Trestného zákona (asperačná zásada použitá pri spáchaní dvoch alebo viac úmyselných trestných činov, z ktorých aspoň jeden je zločinom, spáchaných dvoma alebo viacerými skutkami), sa priťažujúca okolnosť podľa § 37 písm. h) Trestného zákona (spáchanie viacerých trestných činov) u obžalovaného neaplikuje, nakoľko uvedená okolnosť už podmienila použitie vyššej trestnej sadzby podľa § 41 ods. 2 Trestného zákona. Potom uvedené napravenie chybného postupu okresného súdu pri použití ustanovení o ukladaní trestu vyznieva v prospech obžalovaného.

Krajský súd totiž v tomto smere postupuje v zmysle stanoviska trestnoprávneho kolégia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. 1/2011, podľa ktorého spáchanie druhého trestného činu ako priťažujúca okolnosť podľa § 37 písm. h) Trestného zákona sa nepoužije, ak je potrebné z dôvodu viacčinného súbehu trestných činov, z ktorých aspoň jeden je zločinom, aplikovať asperačnú zásadu v zmysle § 41 ods. 2 Trestného zákona. Spáchanie druhého trestného činu je totiž okolnosťou podmieňujúcou použitie prísnejšej trestnej sadzby podľa citovaného ustanovenia. Platí teda, že okolnosť podmieňujúca použitie prísnejšej trestnej sadzby môže byť takto použitá nielen podľa úpravy obsiahnutej v ustanovení osobitnej časti Trestného zákona (jeho príslušnom vyššom odseku), ale aj v ustanovení všeobecnej časti Trestného zákona (§ 41 ods. 2). Ak je potom takto použitá, jej duplicitnému použitiu ako priťažujúcej okolnosti podľa § 37 písm. h) Trestného zákona bráni zásada „ne bis in idem“ vyjadrená v § 38 ods. 1 Trestného zákona. Treba totiž uviesť, že aj keď už neprichádza v zmysle ustanovenia § 42 ods. 2 Trestného zákona k zvyšovaniu dolnej hranice trestnej sadzby, úprava hornej hranice trestnej sadzby zostala bezo zmeny. Možno konštatovať, že povinné zvýšenie hornej hranice trestnej sadzby je radikálne v tom rozsahu, ktorý odôvodňuje aplikáciu spomínaného stanoviska Najvyššieho súdu SR sp.zn. Tpj 104/2009 zo dňa 14.6.2010, a teda vylučuje súčasné použitie priťažujúcej okolnosti podľa § 37 písm. h) Trestného zákona a ustanovenia § 41 ods.2 Trestného zákona.

Krajský súd preto napadnutý rozsudok zrušil vo výroku o treste a spôsobe jeho výkonu. Keďže boli splnené podmienky uvedené v § 322 ods. 3 Trestného poriadku, rozhodol o výroku o treste a spôsobe jeho výkonu sám a uložil mu nepodmienečný trest odňatia slobody vo výmere 2 (dva) roky, pri zohľadnení poľahčujúcej okolnosti, že sa k trestnej činnosti priznal a túto oľutoval a priťažujúcej okolnosti, že už bol za trestný čin odsúdený.

Krajský súd však na rozdiel od okresného súdu dospel k záveru, že trest je možné mimoriadne znížiť pod dolnú hranicu zákonom stanovenej trestnej sadzby. Treba v prvom rade uviesť, že okresný súd prijal na hlavnom pojednávaní vyhlásenie obžalovaného, že je vinný zo spáchania skutku uvedeného v obžalobe. Uloženie trestu obžalovanému v trestnej sadzbe 3 až 8 rokov by bolo neprimerane prísne. Na rozdiel od okresného súdu odvolací súd poukazuje na stanovisko trestnoprávneho kolégia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 27. júna 2017, sp. zn. Tpj 55/2016. Podľa tohto stanoviska ak možno páchatelovi trestného činu pri uzavretí a schválení dohody o vine a treste mimoriadne znížiť trest podľa § 39 ods. 2 písm. d/, ods. 4 Trestného zákona, teda v situácii vopred dohodnutého trestu, možno (teda nie obligatórne) naposledy označené ustanovenie per analogiam a pri použití argumentu a *minor ad maior* (od menšieho k väčšiemu) použiť aj v prípade uznania viny podľa § 257 ods. 1 písm. b/, c/ Trestného poriadku (po prijatí takého vyhlásenia súdom), keďže páchatel (procesne ako obžalovaný) neodvolateľne prijal všetky právne účinky uznania viny (dokonca) bez toho, aby bolo akýmkoľvek spôsobom predznamenané rozhodnutie súdu o druhu a výške uloženého trestu. A to napriek skutočnosti, že nemožno považovať samotné priznanie sa obžalovaného k spáchaniu trestného činu za poľahčujúcu okolnosť podľa § 36 písm. n/ Trestného zákona (páchatel napomáhal pri objasňovaní trestnej činnosti príslušným orgánom). Podľa citovaného stanoviska, je namieste, aby súd po prijatí vyhlásenia obžalovaného o vine (rovnako právne rovnocenného vyhlásenia o nepopretí spáchania činu) mal možnosť (nie povinnosť) pristúpiť na báze analógie k mimoriadnemu zníženiu trestu za rovnakých podmienok, ako pri schválení dohody o vine a treste. Dokonca, keďže ide o uznanie viny bez garancie alebo predpokladu určitého (pre obžalovaného priaznivého) rozhodnutia o treste, možnosť mimoriadne

znižiť trest je tu ešte dôvodnejšia (preto sa tretia právna veta zmieňuje o medzere v zákone). Ide o procesnú logiku vzdania sa práva na (kompletné) súdne konanie, v rámci ktorej je vhodné a vecne správne umožniť mimoriadne zmiernenie trestu.

Odvolací súd dospel v prípade obžalovaného k záveru, že práve v nadväznosti na okolnosti konkrétneho prípadu, je namieste mimoriadne zníženie trestu pod dolnú hranicu trestnej sadzby určenej zákonom. Obžalovaný oľutoval spáchanú trestnú činnosť, snaží sa zmierniť nepriaznivé následky trestnou činnosťou spôsobené, doposiaľ bol súdený len raz a to za obdobnú trestnú činnosť súvisiacu s jeho podnikaním, stará sa o rodinu a je predpoklad, že uloženie nepodmienečného trestu vo výmere dva roky dostatočným spôsobom splní účel tak individuálnej ako aj generálnej prevencie.

Takýto trest u obžalovaného z pohľadu odvolacieho súdu je trestom primeraným a zákonným. Nakoľko sa však uvedeného prejednávaneho trestného činu dopustil v skúšobnej dobe predchádzajúceho podmiennečného odsúdenia, je namieste ukladať nepodmienečný trest odňatia slobody.

V súlade s rozhodnutím okresného súdu, krajský súd rozhodol aj o spôsobe výkonu tohto trestu. Obžalovaného pre výkon trestu odňatia slobody v súlade s ustanovením § 48 ods. 2 písm. a/ Trestného zákona zaradil na výkon trestu odňatia slobody do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia, nakoľko obžalovaný v posledných 10-tich rokoch nebol vo výkone trestu odňatia slobody pre úmyselný trestný čin.

Vzhľadom na hore uvedené skutočnosti krajský súd rozhodol tak, ako je uvedené vo výroku tohto rozhodnutia.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu nie je prípustný riadny opravný prostriedok.